

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de El Abboud Hatem, reprezentat de avocatul Rodica Șpac,

în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de El Abboud Hatem împotriva Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la obligarea emiterii actului administrative favorabil,

împotriva deciziei din 28 martie 2024 a Curții de Apel Chișinău,

*(Dosarul nr. 3ra-614/24
PIGD 2-22090405-01-3ra-12072024)*

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani – jud. G. Cazacu
Curtea de Apel Chișinău – jud. V. Negru, I. Dutca, E. Palanciuc

23 iulie 2025

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul depus de El Abboud Hatem, reprezentat de avocatul Rodica Șpac,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Ion Munteanu,

Diana Stănilă, *judcători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La data de 25 iunie 2022 El Abboud Hatem a înaintat acțiune în instanța de judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, solicitând anularea Deciziei nr. 595/22/DAI din 7 aprilie 2022 și obligarea acordării protecției umanitare.

2. În motivarea acțiunii, reclamantul a relatat că este născut la data de 2 aprilie 1981 în municipiul Tripoli, Liban, are cetățenie libaneză și este de religie creștin-ortodoxă, fapt dovedit prin certificatul de botez.

3. La data de 13 septembrie 2021 reclamantul a adresat Direcției Generale Migrație o cerere de azil, invocând temerea de a reveni în țara de origine, motivată de convertirea sa la religia creștină, fapt care, în opinia sa, îi pune în pericol viața. Acesta a declarat că locuia în orașul Tripoli, într-o regiune majoritar musulmană (suniți și șiiți), iar din cauza convertirii sale nu ar fi acceptat de societate, riscând, potrivit cutumelor musulmane, să fie ucis. În aceste condiții, reclamantul a susținut că nu dorește să se întoarcă în Liban, deoarece viața sa ar fi pusă în pericol.

4. În susținerea cererii, reclamantul a invocat prevederile art. 43 alin. (2) din Legea nr. 270-XVI privind azilul în Republica Moldova, potrivit căreia, la examinarea cererii de azil se vor lua în considerare informații precise și actualizate, provenite din surse diferite, referitoare la situația generală din țara de origine a solicitantului, în vederea evaluării situației sale personale.

5. De asemenea, în conformitate cu art. 42 din aceeași lege, autoritățile competente au obligația de a cerceta toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia. Art. 48 prevede că, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau de a fi expus la un risc serios, autoritățile trebuie să ia în considerare atât evenimentele care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și cele care s-au desfășurat ulterior.

6. Totodată, reclamantul face trimitere la prevederile art. 19 din Constituția Republicii Moldova, conform căreia cetățenii străini și apatrizii beneficiază de aceleași drepturi și îndatoriri ca și cetățenii Republicii Moldova, cu excepțiile stabilite de lege, iar extrădarea acestora poate avea loc doar în temeiul unei convenții internaționale, în condiții de reciprocitate, sau în baza unei hotărâri

juducătorești. Dreptul de azil se acordă și se retrage în condițiile legii, cu respectarea tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte.

7. Reclamantul invocă, de asemenea, art. 33 din Convenția privind statutul refugiaților, încheiată la Geneva la 28 iulie 1951, care prevede *principiul non-refoulement*, în conformitate cu care niciun stat contractant nu va expulza sau returna, în niciun mod, un refugiat în teritoriile unde viața sau libertatea acestuia ar fi amenințate pe motiv de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice.

8. În ceea ce privește temeiul juridic pentru protecția solicitată, reclamantul invocă dispozițiile art. 17 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270-XVI din 18 decembrie 2008, potrivit căroră statutul de refugiat se recunoaște străinului care, în baza unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării de origine și nu poate sau, din cauza acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția statului respectiv. De asemenea, art. 19 din aceeași lege prevede că protecția umanitară se acordă străinului care nu întrunește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar cu privire la care există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul returnării în țara sa de origine, ar fi expus unui risc real de a suferi vătămrile grave definite la art. 45 alin. (3), și nu poate sau, din cauza acestui risc, nu dorește să obțină protecția statului respectiv.

9. Prin urmare, reclamantul concluzionează că decizia contestată este nelegală, întrucât nu reflectă o cercetare completă a tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil, astfel cum prevede art. 42 al Legii privind azilul; nu se bazează pe informații precise și actualizate despre situația generală din Liban, contrar art. 43, și nu analizează în mod adecvat evenimentele relevante atât anterioare, cât și ulterioare părăsirii țării de origine, aspect imperativ conform art. 48 din aceeași lege.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

10. Prin Hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 19 septembrie 2023, acțiunea înaintată de reclamantul El Abboud Hatem împotriva Inspectoratului General pentru Migrație a fost respinsă ca neîntemeiată.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

11. La data de 20 septembrie 2023 avocatul Rodica Șpac, acționând în interesele reclamantului El Abboud Hatem, a declarat apel împotriva Hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 19 septembrie 2023, apel care inițial a fost nemotivat. Ulterior, la data de 13 noiembrie 2023, a fost depus apelul motivat, prin care s-a solicitat casarea hotărârii primei instanțe și pronunțarea unei noi decizii prin care acțiunea reclamantului să fie admisă.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

12. Prin decizia din 28 martie 2024, Curtea de Apel Chișinău a respins apelul declarat de El Abboud Hatem împotriva hotărârii Judecătoriai Chișinău, sediul Rîșcani din 19 septembrie 2023, menținând hotărârea instanței de fond ca fiind legală și temeinică.

13. În motivarea soluției sale, Curtea de Apel Chișinău a reținut că nu au fost stabilite motive care să justifice anularea Deciziei nr. 595/22/DAI din 07 aprilie 2022, emisă de Direcția azil și integritate a Biroului de Migrație și Azil din cadrul Ministerului Afacerilor Interne privind respingerea cererii de azil și a solicitării de acordare a protecției umanitare în Republica Moldova, care să se încadreze în prevederile art. 224 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ.

14. Instanța a constatat că, atât în fața instanței de fond, cât și în apel, s-a stabilit că El Abboud Hatem, născut la 2 aprilie 1981, este cetățean al Republicii Libaneze, conform copiei documentului de identitate temporară eliberată de Biroul de Migrație și Azil la data de 26 mai 2022.

15. Totodată, instanța de apel a reținut că în cauză nu poate fi identificată, într-o măsură rezonabilă, existența unei situații în care rămânerea reclamantului în țara sa de origine ar deveni intolerabilă pentru sine, din motivele enumerate în definiția refugiatului. De asemenea, nu s-a constatat că întoarcerea sa în Liban ar genera o intolerabilitate similară, astfel încât să rezulte o temere bine întemeiată în sensul legii. Or, nu au fost prezentate probe suficiente pentru a susține existența unei probabilități rezonabile ca reclamantul să fie supus unor acțiuni ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale, susceptibile de a constitui acte de persecuție, în sensul prevederilor art. 45 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova.

16. Mai mult decât atât, în urma examinării declarațiilor făcute de solicitantul de azil, coroborate cu informațiile relevante din țara de origine, instanța a apreciat în defavoarea acestuia că: informația potrivit căreia ar putea fi ucis în Liban de către persoane de confesiune musulmană nu a fost considerată plauzibilă, întrucât reclamantul nu a oferit date veridice privind pretinsa neacceptare a sa în societate. De asemenea, s-a reținut că, în perioada 2014–2021, solicitantul nu a depus nicio cerere de azil la Biroul Migrație și Azil, ceea ce a fost interpretat ca o lipsă de necesitate de protecție internațională în această perioadă.

17. Totodată, s-a constatat că reclamantul a părăsit legal teritoriul statului de origine, având contact direct cu autoritățile de stat libaneze, aspect care, în opinia instanței, demonstrează că acesta nu era perceput de autoritățile naționale ca fiind o persoană care ar reprezenta un pericol pentru ordinea publică sau securitatea națională, și prin urmare nu se afla în atenția acestora.

18. Contrar prevederilor art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, El Abboud Hatem nu a prezentat probe pertinente și concludente care să susțină existența unei probabilități rezonabile ca, în cazul returnării în țara de origine, să fie supus unor acțiuni ce ar conduce la încălcarea drepturilor sale fundamentale, de natură a constitui acte de persecuție în sensul art. 45 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 270-XVI din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

19. În aceeași ordine de idei, completul de judecată constată că autoritatea publică pârâtă a analizat și posibilitatea acordării protecției umanitare, în conformitate cu art. 19 din Legea nr. 270-XVI privind azilul în Republica Moldova. Potrivit acestui articol, protecția umanitară se acordă străinului care nu întrunește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în privința căruia există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul returnării în țara sa de origine, ar fi expus unui risc real de a suferi vătămări grave, astfel cum sunt definite la art. 45 alin. (3), și care nu poate sau, din cauza acestui risc, nu dorește să obțină protecția statului respectiv. [Art. 19 în redacția Legii nr. 151 din 1 iulie 2016, Monitorul Oficial nr. 265–276 din 19 august 2016, art. 572].

20. În sensul Legii nr. 270-XVI din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, prin „vătămări grave” se înțelege prezența uneia dintre următoarele situații [art. 45 alin. (3), modificat prin Legea nr. 151 din 1 iulie 2016, Monitorul Oficial nr. 265–276 din 19.08.2016, art. 573]: a) existența unei condamnări la pedeapsa capitală sau pericolul execuției; b) tortura, tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) o amenințare gravă și individuală la viață sau la integritatea corporală a unui civil, rezultată din violență generalizată în contextul unui conflict armat internațional sau intern.

21. În urma analizei acestui element juridic, efectuată pe baza afirmațiilor reclamantului din nota de interviu și în acord cu cele reținute de instanța de fond, completul de judecată a concluzionat că El Abboud Hatem nu este expus unui risc serios de a fi condamnat la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă, întrucât nu a săvârșit vreo infracțiune care să atragă urmărirea penală din partea autorităților statului de origine.

22. La acest capitol, instanța de apel a reținut Convenția împotriva torturii și altor pedepse ori tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, adoptată la New York la 10 decembrie 1984, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 473-XIV din 31 mai 1998. Potrivit dispozițiilor acesteia, termenul „tortură” desemnează orice act prin care se provoacă, cu intenție, unei persoane o durere sau suferință intensă, fizică ori psihică, în special în scopul obținerii de informații sau mărturisiri, pedepsirii acesteia pentru un act comis ori presupus a fi comis, intimidării, constrângerii sau discriminării, atunci când astfel

de fapte sunt săvârșite de un agent al autorității publice sau de o altă persoană ce acționează cu titlu oficial, ori cu instigare ori consimțământul expres sau tacit al unei asemenea persoane.

23. În raport cu prevederile acestei Convenții, instanța de apel a constatat că solicitantul de azil, El Abboud Hatem, nu a fost supus unor astfel de tratamente în statul de origine, având în vedere faptul că acesta a părăsit în mod voluntar și legal teritoriul Libanului, fără a invoca sau proba existența unor acte de tortură, tratamente inumane sau degradante în sensul definit de instrumentul internațional menționat.

24. În continuare, instanța a concluzionat că situația generală din Liban nu relevă un pericol real și individualizat pentru viața sau securitatea reclamantului în ipoteza returnării sale. Prin urmare, autoritatea competentă – Biroul Migrație și Azil, investit cu atribuții legale privind regimul străinilor și gestionarea evidenței persoanelor cărora li se acordă drept de ședere în Republica Moldova – a aplicat corect dispozițiile legale incidente, emițând în mod legal și justificat Decizia nr. 595/22/DAI din 7 aprilie 2022.

25. Analizând circumstanțele de fapt ale cauzei prin raportare la normele legale aplicabile, instanța de apel a reținut temeinicia soluției instanței de fond, care a respins ca neîntemeiată acțiunea înaintată de El Abboud Hatem. În motivare, s-a constatat că argumentele invocate de reclamant au un caracter preponderent declarativ, fiind contrazise de înscrisurile aflate la dosar și de lipsa unor probe apte să fundamenteze temerile exprimate.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

26. La 30 iunie 2024, Sanchez Dominguez Brenda Dunia, reprezentată de avocatul Adam Alexandru a depus recurs împotriva deciziei din 28 martie 2024 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri prin care să fie admisă integral cererea sa de chemare în judecată.

ARGUMENTELE RECURSULUI

27. Recurentul a susținut că instanțele de fond și de apel nu au examinat integral și sub toate aspectele cererea formulată de El Abboud Hatem. Nu s-a ținut cont de faptul că autoritățile competente, în temeiul art. 42 alin. (2) din Legea nr. 270/2008, aveau obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii în colaborare cu solicitantul. Totodată, în conformitate cu art. 43 alin. (2) din aceeași lege, cererea trebuia evaluată pe baza unor informații precise și actualizate, provenite din surse diferite, referitoare la situația generală din țara de origine a solicitantului. De asemenea, conform art. 48 alin. (2), o temere bine întemeiată poate fi fundamentată

și pe acțiuni exercitate de solicitant după părăsirea țării de origine, mai ales în cazul în care aceste acțiuni reflectă convingerile sau orientările sale anterioare.

28. În recurs se mai subliniază faptul că, chiar dacă nu ar fi întrunite condițiile legale pentru recunoașterea statutului de refugiat, solicitarea lui El Abboud Hatem se încadrează în dispozițiile art. 19 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 privind acordarea protecției umanitare. Această formă de protecție se acordă persoanei care nu îndeplinește condițiile pentru statutul de refugiat, dar în privința căreia există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul returnării în țara sa de origine, ar fi expus unui risc real de a suferi vătămări grave, astfel cum sunt definite la art. 45 alin. (3) din aceeași lege. Aceste vătămări includ existența unei condamnări la pedeapsa capitală sau pericolul execuției, tortura sau tratamentele inumane sau degradante, precum și amenințarea gravă și individuală la viață sau integritatea corporală în contextul unui conflict armat.

29. Se mai arată că hotărârile instanței de fond și de apel sunt lipsite de temeinicie, întrucât au fost motivate în mod formal, fără a analiza realitatea socială, religioasă și culturală a regiunii Tripoli, fără a examina pericolul real la care este expus recurentul și fără a evalua individual situația sa personală și familială. În acest sens, instanțele nu au aplicat corect dispozițiile art. 93 din Codul administrativ, care obligă fiecare participant să probeze faptele pe care își întemeiază pretențiile, iar prin derogare, fiecare participant trebuie să probeze faptele care cad exclusiv în sfera sa.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

30. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ:

„Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

31. Art. 245 din Codul administrativ:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

32. Art. 245¹ alin. (1) din Codul administrativ:

„Recursul este admis dacă: a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție; b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție; c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces; d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor; e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv; f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

33. Art. 246 alin. (1) și (2) lit. h) din Codul administrativ:

„Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul

inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Recursul se declară inadmisibil în special când: recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

34. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că decizia motivată a instanței de apel a fost notificată avocatului Rodica Șpac la data de 20 iunie 2024, prin intermediul poștei electronice, fapt ce se confirmă prin extrasul din poșta electronică anexat la dosar.

35. Astfel, cererea de recurs depusă de El Abboud Hatem, reprezentat de avocatul Rodica Șpac la data de 30 iunie 2024, este în termen. Prin urmare, recursul a fost formulat în conformitate cu prevederile art. 245 din Codul administrativ.

36. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea sau inadmisibilitatea recursului, în special, urmează să însușească, în condițiile Codului administrativ, exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil, bazat pe temeieri concludente și serioase. Astfel, normele pre citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

37. În această ordine de idei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

38. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

39. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recursul depus de El Abboud Hatem, reprezentat de avocatul Rodica Șpac, nu se încadrează în temeierile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de Curtea de Apel Chișinău și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

40. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus, conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de

chemare în judecată și cererea de apel, care au fost analizate de către Curtea de Apel Chișinău, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

41. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

42. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

43. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Chișinău și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicării eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Chișinău, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unui asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

44. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție subliniază că admisibilitatea recursului trebuie analizată în contextul rolului și funcției legale atribuite instanței judecătorești supreme, care constau, în principal, în asigurarea aplicării și interpretării unitare a legii în soluționarea cauzelor de contencios administrativ. În acest sens, orice cerere de recurs trebuie să fie motivată în concordanță cu aceste principii fundamentale, pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes.

45. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (a se vedea hotărârile CtEDO *Golder c. Regatul Unit*, 1975, §38; *Stanev c. Bulgariei [MC]*, 2012, §230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (a se vedea hotărârea CtEDO *Luordo c. Italiei*, 2003, §85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs

pot fi mai stricte decât pentru un apel (a se vedea hotărârea CtEDO Levages Prestations Services c. Franței, 1996, §45).

46. Curtea de la Strasbourg a mai reiterat că modul de aplicare a art. 6 din CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de specificul acestor proceduri, urmând a se ține cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea hotărârea CtEDO Botten c. Norvegiei, 1996, §39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea hotărârea CtEDO Helmers c. Suediei, 1991, §31, 36).

47. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de El Abboud Hatem, reprezentat de avocatul Rodica Șpac.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Ion Munteanu

Diana Stănilă